

le İbn Hazm'ı tenkit ederken Kur'an ve Sünnet'in te'vil usulleri hakkında geniş bilgiler verir.

Kitabın mezhepler tarihiyle ilgili sayılabilecek konuları ihtiva eden ikinci bölümünde müellif, Hz. Peygamber'in vefatından hemen sonra ashop arasında vuku bulan sarsıntıya temas ederek Hz. Ebû Bekir'in müessir hutbesine, Benî Sâide sakifesinde yapılan toplantıya, bu devirde yürütülen bazı icraata ve Hz. Ömer'in hilâfete getirilişine kısaca yer verir. Bundan sonra Hz. Osman'ın halifeliliği, âsilerin çıkardıkları fitne hareketleri, Hz. Osman'a ve diğer aşıba yöneltilen maksatlı suçlamalar üzerinde durur ve bunları reddeder. Müteakip kısımda Hz. Ali'nin hilâfeti ile Cemel ve Sıffin savaşlarında münafıkların düzenledikleri hileleri, uydurdukları yalanları ve Şîa'nın halifelikle ilgili iddialarını konu edinir. Kitabın son kısmında Muâviye b. Ebû Süfyan ile oğlu Yezîd'in hilâfetlerinin meşruiyetinden bahseder; Hz. Hüseyin'in, ümmetin imamı durumunda olan Yezîd'e karşı çıkmasının haksız bir davranış olduğunu söyler. Müellif, hilâfete ait hükümlere ve müslümanlar arasında ihtilâf konusu olan diğer bazı meselelere yer verdikten sonra müslüman çocuklarının batılın hilelerinden korunup İslâmî usule göre nasıl yetiştirilecekleri konusunu anlatarak kitabını bitirir.

Muhtevası itibariyle değişik konulara temas eden *el-‘Avâşım*, bir taraftan, müellifin kanaatine göre İslâm kültürüne kötü maksatlarla sokulan Yunan menşeli felsefî fikirleri ve bu fikirleri gönüllü olarak yayan Bâtıniyye'yi, diğer taraftan İslâm'ın bünyesinde gelişen mutasavvife, Şîa, Zâhiriyye ve Müşebbihe'yi tenkit eden nâdir eserlerdendir. Büyük bir fikrî gayretin mahsulü olan eserin felsefeye yönelttiği tenkit dikkat çekicidir. Müellifin, bağlı bulunduğu Eş'ariyye ekolü dahil olmak üzere, bütün İslâmî gruplar karşısında kendini serbest hissederek kaleme aldığı kitap İslâm düşüncesinin orijinal ürünlerinden birini teşkil edecek mahiyettedir. Başta dört halife olmak üzere aşıba tarihî olaylar içindeki durumunu derin bir vukufu ortaya koyan *el-‘Avâşım*, aşıb-ı kirâm hakkında münafıkların, yahudi ve Mecûsîler'in uydurdukları yalanları, ayrıca takıyye* silâhının arkasına gizlenerek ileriye sürülen gerçek dışı görüşleri çürütmek, ashop arasında ortaya çıkan anlaşmazlıkların asıl sebeplerini göstermek, büyük ashop çoğunluğuna sürülmek is-

tenen lekeyi temizlemek, Şîa gruplarıncı hilâfet konusu etrafında oluşturulan fikirlerin temelsizliğini ispat etmek bakımından itikadî mezhepler sahasında ayrı bir değer taşır.

Eser, ilk defa Abdülhamîd b. Bâdis tarafından Zeytûniyye Üniversitesi Kütüphanesi'nde bulunan ve hicrî 655 (1257) yılında istinsah edilmiş olan nüsha esas alınarak iki cüz halinde yayımlanmıştır (Konstantine 1347-1348/1927). Muhibbûddin el-Hatîb, bu baskıya dayanarak *el-‘Avâşım mine'l-kavâşım fî tahkîki mevâkıfi's-şahâbe ba'de vefâtî'n-nebî* adıyla eserin sadece aşıba ile ilgili kısmını bazı takdim-tehirler ve notlar ilâvesiyle neşretmiştir (Kahire 1371). Daha sonra Ammâr Tâlibî, *Ârâ'ü Ebî Bekr İbni'l-‘Arabî el-kelâmîyye* adıyla hazırladığı iki ciltlik çalışmanın I. cildinde İbnü'l-Arabî'nin kelâmî görüşlerini incelemiş, II. cildinde de *el-‘Avâşım*'ın Dârü'l-kütübü'l-Misriyye'de bulunan üç nüshası ile ilk neşrini esas alıp eserin tamamını tahkik ederek yayımlanmıştır (Beyrut 1985).

BİBLİYOGRAFYA :

Muhibbûddin el-Hatîb, *el-‘Avâşım mine'l-kavâşım*, Kahire 1371, Mukaddime, s. 1-31; Ammâr Tâlibî, *Ârâ'ü Ebî Bekr İbni'l-‘Arabî el-Kelâmîyye*, I, 285-294; II, 5-6; a.mtf., *Âşârü İbn Bâdis*, Beyrut 1403/1983, IV, 128-131; Brockelmann, *GAL Suppl.*, I, 632.

YUSUF ŞEVKİ YAVUZ

AVCI

Türkler'de
özellikle Osmanlı Türkleri'nde
avcı kuşu yetiştirenler ve
padişahla birlikte ava gidenler için
kullanılan bir terim.

Av, daha İslâmiyet'ten önceki dönemde Türkler arasında oldukça yaygın bir spor ve savaş tâlimlerinden biriydi. Bu devirde sporların başında ata binme, ok atma, cirit oyunu ve güreşin yanında her çeşit avcılık gelirdi. İslâm dininin kabulünden sonra da Hz. Peygamber'in ata binmeyi, ok atmayı ve yüzmeyi teşvik edici sözleri gerek Emevî, Abbâsî gibi müslüman Arap devletlerinin, gerekse Türkler'in av meraklarının devam etmesine sebep oldu. Özellikle Büyük Selçuklu Devleti sultanlarının en başta gelen eğlencelerinden biri süre avları idi ve çok debdebeli geçirdi. Sultanların aslında av gezilerini halkla ilişki kurmak ve onların dertlerini dinlemek için vesile yapıları. Selçuklular'da emîr-i şikâr de-

nilen avcıbaşı emîr statüsündeydi. Aynı makam Anadolu Selçukluları'nda da vardı ve başlıca görevi, sultana ait av köpekleriyle avcı kuşlarının bakımını yapmak ve onunla ava gitmek olan emîr-i şikârların arasında Sâdeddin Köpek gibi sonradan vezirliğe yükselenler dahi vardı. Memlûk Devleti'nde de derecesi "emîr-i aşere" olan av emîri bulunurdu. Bunun görevleri de aynı idi ve yanında hirâsetü't-tayr ve hayvandar denilen iki görevli daha vardı ki bunlardan birincisi emîr-i aşere derecesindeydi.

Osmanlı Devleti'nde ise avcılık teşkilâtı en mükemmel seviyede idi. Osmanlılar'da av partileri düzenlenmesi, devletin kuruluş yıllarına kadar uzanmaktadır. Avcı kuşuyla av yapma usulü erken devir hükümdarlarında göze çarpan bir husustur. Bir rivayete göre Rumeli fâtihî Süleyman Paşa (ö. 1359) bir av sırasında ölmüştür. Aynı şekilde I. Murad, *Hünernâme*'de bir av sırasında doğanını salarken resmedilmiştir (TSMK, Hazine, nr. 1523, 89^b). Padişahların süre avlarına doğancı ve şikâr halkından başka Has Oda ağaları, peykler, zağarcılar, sekbanlar, solaklar ve yüksek rütbeli devlet erkânı, hatta yeniciler ve bostancılar da katılırdı. Bu tür avlar bir yandan dinlenme ve eğlenme amacı güderken öte yandan da savaşa hazırlık, halkla irtibat kurma ve teftişe de vesile olurdu. Av ağaları protokol bakımından yüksek bir mevkide idi. Bunlar, padişah bir yere giderken en yakınında bulunma hakkına sahip rikâb-ı hümayun ağalarındandı. Çakırcıbaşı, şahincibaşı ve atmamacıbaşı denilen bu ağalar, sarayın dış (bîrûn) hizmetlerine bakan görevlilere dahildiler. Şikâr ağaları merkezde maiyetlerindeki cemaatlerden başka, Osmanlı Devleti'nin sınırları içindeki bütün resmî avcı kuşu yetiştiricilerinin âmiri durumundaydılar. Merkezdeki çakırcı, şahinci ve atmamacı cemaatlerinden her biri kendi ağasının emri altındaydı. Bunlar, imparatorluğun belirli yerlerinden gönderilen avcı kuşlarının bakımı ve terbiyeleriyle görevliydi. Bîrûn avcıbaşlarından başka ayrıca sarayın Enderun kısmındaki avcılıkla ilgili doğancılar koğuşunun âmiri olan doğancıbaşlar da vardı. Bu ağalar terfi ederlerse mîrâhur veya çakırcıbaşı olur, taşraya ise sancak beyi, hatta beylerbeyi olarak çıkarlardı. Taşrada görevli doğancılar, bu tür kuşların en bol oldukları yerlerde bulunurlardı.

Avcı kuruluşlarının bir kısmı da av köpekleriyle ilgiliydi. Bunlardan sekbanlar

ve saksoncular Yeniçeri Ocağı'nın büyük ortalarındandı. Âmirleri sekbanbaşı ile saksoncubaşıydı. Turnacı ve zağarcı ortalarının başlıca görevi ise av sırasında kuşları izlemeye yarayan köpekleri eğitmektir. Her iki ortanın âmirleri ocağın ileri gelen zâbitlerindendi.

Osmanlılar'da avcı kuşlarıyla ilgili kurumlardan bazısı merkezde, bazısı da taşrada idi. Meselâ çakırcıbaşının idaresi altındaki çakırcılar, şahincibaşının idaresindeki şahinciler ve atmamacıbaşının idaresi altındaki atmamacılar merkezde bulunurlar, bunlara devletçe **ulûfe*** verilir. Taşradaki avcı kuşu yetiştiricileri **timar***'lı olup hizmetlerine karşılık bazı vergilerden muaf tutulurlardı. Halktan doğancı alınmaz, doğancılık genellikle babadan oğula geçerdi. Her cülûsta bu görevlilerin muafiyet veya hizmet beratları yenilenirdi. Görevini kötüye kullanan, çağırıldığında sürele avına katılmayan yetiştiricinin görevine son verilir. Bir yerin ilk **tahrir***'inde avcı kuşu yetiştiricisi timarı olarak kaydedilen arazi, sonradan herhangi bir sebeple şekil değişirse bile ilk statüsü değişmezdi. Taşradaki şahinci, çakırcı ve atmamacıların vergilerini ancak merkezden gönderilen doğancıbaşılar toplayabilirdi. Avcı kuşu yetiştiricileri **avâriz***-ı dîvânîye ve **tekâlif***-i örfîyeden muafiyetlerini hizmetleri süresince muhafaza ederler ve bu muafiyetleri her yıl İstanbul'a kuş getirdiklerinde eda tezkirelerini ibraz etmeleriyle yenilenirdi. Bu muafiyetlerden emirlerinde çalışan hizmetkârları da faydalanırdı. Yetiştiriciler idarî yönden bazı imtiyazlara sahipti. Meselâ avcılara **ehl-i örf*** taifesi tarafından müdahale edilemezdi. Sadece padişahın avlanması için ayrılan yerlerde beratlı avcılardan başkası avlanamazdı. Avcı kuşu yetiştir-

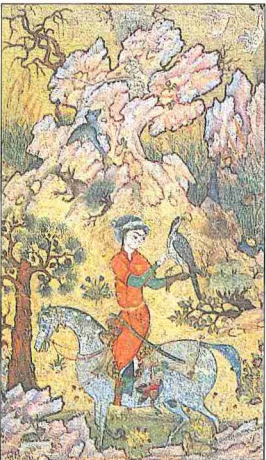
riciliği belli bir ihtisas ve eğitim sonucu kazanıldığından bu meslek genellikle babadan oğula, erkek evlâdı olmayanın da en yakınından başlayarak akrabalarına intikal ederdi. Avcı kuşu yetiştiricilerinin tayin ve azilleri bağlı oldukları sınıfın ağası tarafından yapılırdı. Avcılar müslüman veya zimmi olabiliirdi. Yetiştiricilikte diğer bir intikal şekli ise becaiş yoluyla. Gördükleri hizmetler karşılığında bazı muafiyetleri olan yetiştiricilerin, kendi hizmetleri dışında ziraatla veya başka bir işle uğraşmalarından dolayı ödemek zorunda oldukları vergiler de vardı. Taşradaki avcı kuşu yetiştiricilerinin vermekle mükellef oldukları vergiler, saraydaki şikâr ağalarının en yüksek rütbelisi olan çakırcıbaşının arzı ile tayin edilen doğancıbaşılar tarafından tahsil edilirdi. Bu sırada ilgili yerin kadısı kendilerine yardım ederdi. Toplanan vergilerle şikâr halkının ulûfeleri ve kuşların yiyecekleri karşılanırdı. Böylece teşkilât kendi ihtiyacını kendisi görürdü. Taşradaki avcılar her yıl saraya göndermekle yükümlü oldukları kuşları herhangi bir sebeple veremezlerse, muafiyetlerinin devamı ve timarlarının ellerinde kalması için devlete "meredde-bahâ" adıyla, yerine göre miktarı değişebilen bir vergi ödemek zorundaydılar. "Doğan-bahâ" denilen vergi ise, yetiştiriciden kuş talep edilmediği yıllarda alınırdı ki bu da XVI. yüzyılda kuş başına 30 akçe idi. Daha sonraki yüzyıllarda bu vergiye pek rastlanmamaktadır.

Avcı kuşu yetiştiricilerine gördükleri işlere göre çeşitli adlar verilirdi. Bunların belli başlıları gürenci, kayacı, kümecî, sayyad, tuzakçı ve yuvacıdır. Bu görevliler de kendi aralarında şahin yuvası, atmaca götürücüsü ve çakır yuvası gibi ihtisas dallarına ayrılırdı. Bunların vazifeleri avcılık olmakla birlikte bulundukları tabii çevreyi korumakla da görevliydi.

Osmanlı İmparatorluğu'nun Rumeli ve Anadolu taraflarının avcı kuşu yetiştirmeye uygun bölgelerine dağılmış olan çakırcı, şahinci, atmamacıların yegâne âmirleri, bağlı oldukları doğancıbaşılardı ve bu taşra doğancıbaşıları da doğrudan doğruya merkezdeki şikâr ağalarına bağlıydı. Kuş yetiştiricileri Rumeli'de Balkan dağlarının kuzey ve güney yamaçlarında, Anadolu'da ise Karadeniz bölgesinin batısı ve Doğu Akdeniz bölgesi ile Doğu Anadolu bölgesinin sulak ve ormanlık yerlerinde bulunurlardı.

Türk devletlerinin hemen hepsinde avcılıkla ilgili görevliler daima merkezde hükümdarın çevresinde bulunurken Osmanlılar'da bütün ülke sathına yaygınlaştırılmıştır. Böylece avcı kuşu yetiştiriciliğinin yanı sıra, günümüzde bütün dünya devletlerinin üzerinde titizlikle durdukları tabii çevrenin ve vahşi hayvan varlığının korunması görevini de yerine getirmişlerdir. Kuruluşundan itibaren müesseseseleşmiş olan avcı kuşu yetiştiricileri Osmanlı Devleti'ne yüzyıllarca hizmet etmişlerdir. Padişahların ava merakı ölçüsünde önem kazanan bu teşkilâta duyulan ilgi, "Avcı" lakabıyla anılan IV. Mehmed'den sonra gittikçe azalmıştır. Şehzadelerin eğitimlerinin sarayda yapılmaya başlaması ve taşraya çıkmamaları da avla ilişkilerini kesmiştir. Öte yandan ateşli silâhların yaygınlaşması ve avlarda kullanılması avcı kuşlarını ikinci plana itmiş, böylece bu teşkilâta bağlı görevlilerin fonksiyonu giderek azalmıştır. XIX. yüzyılda Yeniçeri Ocağı'nın kaldırılmasından sonra ise avcı kuşu yetiştiriciliği teşkilâtı tarihe karışmıştır.

Behrâm-ı Gûr ve Fitne'yi avda gösteren XV. yüzyıla ait bir minyatür (Hâmet-i Nizâmî, TSMK, Revan, nr. 874, vr. 343*)

XVI. yüzyıl
bir avcı
minyatürü
(İÜ Ktp.,
Murağka'ât,
FV, nr. 1425)

BİBLİYOGRAFYA :

BA, MD, nr. 4, s. 167/1727; nr. 14, s. 378/534; nr. 85, s. 193/445; BA, İbnülemin-Saray, nr. 166, 314, 463, 937, 1597, 2408, 2754, 3284; BA, KK, nr. 67, vr. 348^b, nr. 7175, s. 1-18; nr. 7176, vr. 5^a, 18^a, 36^b; nr. 7178; BA, MAD, nr. 3090, 6300, 7450, 10640, 19641; BA, Cevdet-Saray, nr. 2149; BA, TD, nr. 325, s. 11, 23, 26; Nizâmülmülk, *Siyâsetnâme* (trc. M. Altay Köymen), Ankara 1982, s. 163; Neşrî, *Cihannümâ* (Unat), I, 185; Arîfî Fethullah Çelebi, *Süleyman-nâme*, TSMK, Hazine, nr. 1517, vr. 576^a; Lokman b. Seyyid Hüseyin, *Hünernâme*, TSMK, Hazine, nr. 1523, I, vr. 89^b, 105^a, 121^a, 182^a; nr. 1524, II, vr. 207^b; Avni Ömer, *Kânûn-ı Os-mânî Mefhûm-ı Defter-i Hâkânî* (nşr. İsmail Hakkı Uzunçarşılı), TTK Belleken, XV/59 (1951), s. 395; Mustafa Sâfi, *Zübdetü't-tevârîh*, Beyazıt Devlet Ktp., Veliyyüddin Efendi, nr. 2449, II, vr. 204^a, 209^a; Hammer (Atâ Bey), XI, 148; Pâkalın, I, 115; Uzunçarşılı, *Medhal*, s. 82, 344; a.mlf., *Kapukulu Ocakları*, I, 162-166, 199-204; a.mlf., *Saray Teşkilâtı*, s. 420-425; Bar-kan, *Kanunlar*, s. 20, 28, 277, 280, 296; İbrahim Kafesoğlu, *Türk Millî Kültürü*, İstanbul 1983, s. 275-276; Ahmet Işık, *Osmanlı Devle-tinde Avcı Kuşu Yetiştiricilerinin Statüsü* (yük-sek lisans tezi, 1986), İÜ Ed.Fak.; Faruk Sümer, "Türklerde Avcılık", *Resimli Tarih Mecmuası*, IV/12, İstanbul 1953, s. 2403-2407; Metin And, "Onaltıncı Yüzyılda Av ve Avcılık", *Ha-yat Tarih Mecmuası*, II/12, İstanbul 1970, s. 19-22; Halil Ersoylu, "Türk Dünyasının Folk-lor ve Etnografyasında Süs Unsuru Olarak Kullanılan Bazı Kuşlar", *TDA*, II/8 (1980), s. 83-95.

AHMET İŞİK

AVEMPACE

İbn Bâce adının
Batı dillerinde kullanılan şekli
(bk. İBN BÂCE).

AVERROES

İbn Rüşd adının
Batı dillerinde kullanılan şekli
(bk. İBN RÜŞD).

AVF b. AFRÂ

(عوف بن عفرأ)

Avf b. Hâris b. Rifâa el-Hazrecî
(ö. 2/624)

Akabe biatlarında bulunan ve
Bedir'de şehid olan Medinelî sahâbî.

Bazan annesi Afrâ'ya, bazan da ba-bası Hâris'e nisbetle anılan Avf, kardeşi Muâz ile birlikte Birinci ve İkinci Akabe biatlarında bulundu. Sadece İkinci Aka-be Biatı'nda bulunduğu da rivayet edil-miştir (İbn Sa'd, III, 493).

Bedir Savaşı'nda Mekkeli müşrikler-den Rebîa'nın iki oğlu Şeybe ve Utbe ile Utbe'nin oğlu Velîd'in karşısına kardeş-

leri Muâz ve Muavviz ile birlikte çıktı. Utbe, Avf ile kardeşlerinin ensardan ol-duklarını öğrenince onlarla savaşmayı kabul etmedi. Zaten Hz. Peygamber de ilk savaşçıların Kureys'ten ve kendi am-casının oğullarından olmasını istediğin-den Avf ve kardeşlerine dua ederek saf-laşına dönmelerini emretti. Savaşın kızış-tığı bir sırada Avf Hz. Peygamber'e yak-laşarak Allah'ın rızasını kazanmanın yo-lunu sordu. Savaşta elinden kalkanı düş-se bile harbe devam etmenin Allah'ı hoş-nut edeceğini öğrenince kalkanını bir yana atıp savaşa girdi. Kardeşi Muavviz ile beraber Ebû Cehil'i bularak ona hü-cum edip yaraladılar; fakat Ebû Cehil oğlu İkrime'nin de yardımıyla Avf ile kar-deşini şehid etti. Hz. Peygamber savaştan sonra Avf ve kardeşinin şehid düş-tüğü yere gelerek onların, bu ümmetin Firavun'u ve kâfirlerin elebaşısı olan Ebû Cehil'in öldürülmesine katkıda bulunduk-larını belirtti; onlara dua etti. Şehid düş-tüğünde otuz beş-kırk yaşlarında bulu-nan Avf'ın Hz. Ali devrine kadar yaşadığı Belâzûrî tarafından rivayet edilmekte ise de bu rivayet doğru değildir. Hz. Ali devrinde vefat eden, kardeşi Muâz b. Hâris'tir.

BİBLİYOGRAFYA :

Vakîdî, *el-Megâzî*, I, 24, 68, 88-89, 91, 118, 146, 149-150, 162; İbn Hişâm, *es-Sîre*, I, 429, 627-628, 708; İbn Sa'd, *et-Tabakât*, I, 219; II, 17-18; III, 492-493; VIII, 443; İbn Habîb, *el-Mu-habber*, s. 399-400, 430, 459; Belâzûrî, *Ensâb*, I, 239, 243; Taberî, *Târîh* (de Goeje), I, 1212, 1317, 1322; İbn Abdülber, *el-İstî'âb*, III, 131; Zehebî, *A'lamü'n-nübelâ*, II, 359-360; İbn Ha-cer, *el-İşâbe*, IV, 739; VIII, 26-27.

ASRİ ÇUBUKÇU

AVF b. HÂRİS

(bk. AVF b. AFRÂ).

AVF b. MÂLİK

(عوف بن مالك)

Ebû Abdîrahmân Avf
b. Mâlik b. Ebî Avf el-Eşcaî
(ö. 73/692)

Kahramanlığı ile meşhur sahâbî.

Ebû Abdullah, Ebû Muhammed, Ebû Amr, Ebû Hammâd gibi değişik künye-lerle de anılır. Doğum tarihi ve gençlik yılları hakkında bilgi yoktur. Hicretin 6. (627) yılında müslüman oldu. Hayber, Mûte ve Tebük savaşlarına katıldı. Mek-ke fethinde Eşca' kabilesinin sancağını taşıdı. Hz. Peygamber Medine'de kendi-siyle Ebû'd-Derdâ arasında kardeşlik

bağı (muâhât*) kurdu. Zâtüsselâsil Gaz-vesi kumandanı Amr b. Âs, gazvenin so-nucunu Hz. Peygamber'e bildirmek üze-re onu haberci olarak gönderdi. Avf, Hz. Ebû Bekir devrinde Medine'den ayrıla-rak Humus'a yerleşti. Yezîd b. Muâviye kumandasında İstanbul seferine katıldı. Abdülmelik b. Mervân devrinin ilk yıllarına kadar Humus'ta yaşadı ve orada vefat etti.

Avf b. Mâlik'in şakacı bir mizaca sa-hip olduğu anlaşılmaktadır. Meselâ Te-bük Seferi'nde Hz. Peygamber'i küçük deri çadırında ziyarete gidince çadırın önünde oturmuş, Hz. Peygamber'in içe-ri girmesini söylemesi üzerine, "Bütün vücudumla mı gireyim, yâ Resûlellah?" diye sormuş, o da, "Bütün vücudunla gir" demişti. Bu ziyaret esnasında Resûlul-lah ona kıyamet yaklaştığı zaman mey-dana gelecek bazı olayları haber vermiş-tir (bk. Ebû Dâvûd, "Edeb", 84; İbn Mâce, "Fiten", 25; ayrıca bk. Buhârî, "Cizye", 15).

Avf b. Mâlik'in Hz. Peygamber'den ri-vayet ettiği hadislerin sayısı altmış yedi olup bir kısmı *Kütüb-i Sitt'e*'de de yer almıştır. Bunlardan otuz yedisini Ahmed b. Hanbel'in *el-Müsned*'inde (VI, 22-29) bulunmaktadır. Abdullah b. Selâm'dan da rivayetleri vardır. Kendisinden Ebû Hüreyre, Ebû Eyyüb el-Ensârî, Mikdâm b. Ma'dikerib gibi sahâbîler; Ebû Müslim el-Havlânî, Ebû İdrîs el-Havlânî ve Şa'bî gibi tâbiîler hadis rivayet etmişlerdir.

BİBLİYOGRAFYA :

Müsned, VI, 22-29; Buhârî, "Cizye", 15; İbn Mâce, "Fiten", 25; Ebû Dâvûd, "Edeb", 84; Vakîdî, *el-Megâzî*, II, 768, 773, 801; III, 921, 923; İbn Sa'd, *et-Tabakât*, II, 131; IV, 280-281; *el-Cerh ve't-ta'dîl*, VII, 12-13; İbnü'l-Esir, *Üsdü'l-gâbe*, IV, 312-313; Zehebî, *A'lamü'n-nübelâ*, II, 487-490; İbn Hacer, *el-İşâbe*, III, 43; a.mlf., *Tehzîbü't-Tehzîb*, VIII, 168; İbnü'l-İmâd, *Şeže-rât*, I, 79.

İSMAİL L. ÇAKAN

AVF b. ÜSÂSE

(bk. MİSTAH b. ÜSÂSE).

AVFİ

Nürüddin Muhammed b. Muhammed
b. Yahyâ el-Avfî el-Haneff
(ö. 629/1232 [?])

İran edebiyatında ilk şuarâ tezkiresi
olan *Lübâbü'l-elbâb*'ın müellifi.

567-572 (1171-1177) yılları arasında Buhara'da doğdu. Ashaptan Abdurrah-man b. Avf'ın soyundan geldiği rivayet edilir. Babası Merv (veya Mâverâünnehir)